

P. Buzogány Árpád

Helyettem csillagok

Köd ült a fák közé, a lámpafények
gyufalángokként pislogtak az égre fel,
utcánkat barna, aszott levél foltozza,
novemberi szél a füsttel elkever

egy messzi dallamot, tetők felett száll,
csendben, hosszú életű, merész —
teádnak illatát juttatja eszembe,
mikor szobádba sok csillag benéz,

a hajnal küldi őket mindig hozzád,
megnézik: alszol? álmodsz? ébredesz?
Helyettem vásott csillagok integetnek
nagy messziről feléd s nem egy: ezer.

Jobban nem lehet

Várlak, mint fényt az
álmos reggelek,
mint pillangót a
májusi meleg,
rád gondolok — másra
nem érdemes,
minden gondolat
csak téged keres.

Úgy várlak, hogy már
jobban nem lehet,
magamban százszor
mondom a neved,
nézem a széket, ahol
szoktál ülni,
nem vagy itt, nem lehet
hozzád menekülni.

---

galambhullám

a tetőre visszahullt
galambokat lesed?
egy lassú éneked
ma újra megkeresett

cipőd már elkopogott
visszhangosan bután
elalszik a szél veled
kihűl a délután

Meddig tartson a hó?

Mint macska nyoma a hóban,
bennem még megmaradsz,
pedig te ki tudja, merre
keresed a tavaszt;

belémfagytál már örökre,
kivetni nem tudom
arcodat s hangod magamból,
naponta lefutom

az emlékezés ösvényeit.
Bár az is meglehet,
holnap, mire visszanézel,
a havat nem leled.

Lőrincz György

Álomhatár

Most, amikor az öregség kopogtat az ablakon, már rég nem úgy nézek a tárgyakra, dolgokra, mint fiatalon. A gondolatokban, ahogy a nézésben is, benne van egy kicsit a búcsúzás is. Úgy élsz, teszel, úgy végzed a dolgodat, mintha mindig elszámoltatás előtt állnál, mintha a holnapi nap bizonytalanságában élnél, mintha bármelyik pillanatban búcsúznál is ettől a világtól, miközben számolod a pillanat éveket, pillanat heteket, pillanat napokat, s csodálkozol, hol, mikor és hová tűntek el ezek az évek, hónapok, napok? Ámulsz és csodálkozol, mert nem maradt más hátra.

— Farolsz ki az életből — mondaná anyám. Ha tudná.

És persze rettegsz.

Mert ő, már életében „elment”, kilépett a való világból. Naphosszat ott ült az álmai világában, ahol még adódtak csodák, álmok, történetek, s a mesék, a múlt alakjai, valóság voltak.

Keserves volt ez a mi öregségbe torkolló életünk.

Azzal kezdődött, hogy egy szombaton, már nem emlékszem, tavasz volt-e vagy nyár, amikor hazamentünk a feleségem szüleihez, az anyósom, miután megbédeltünk, úgy tíz-tizenöt percre rá, váratlanul azt kérdezte:

— Nem vagytok éhesek? Nem esztek valamit?

— Most ettünk anyukám — mondta a feleségem tágra, kerekre vált szemekkel. — Épp csak leszedtem az asztalt.

Igen, asztalt mondott, mint mindig, bár tudta, hogy a terítéket szedte le, az abroszt, mást, egyebet, de az is igaz, hogy az asztalon nem maradt semmi, de ezen már nem is gondolkoztunk. Nem. Csak csodálkoztunk! Pontosabban először csak álmétkodva csodálkoztunk, aztán megdöbbentünk, ledermedtünk, mert bár még nem fogtuk fel a szavak jelentését, nem fogtuk fel a kérdés mögött súlyyedő vagy épülő új világot, de hirtelen fölsejlett, belénk nyilallt a kérdés által kiváltott lehetőség döbbenete.

— Igen? — kérdezte anyósom is csodálkozva, nagy szürkés-kék szemeit ránk emelve, és megismételte: — *Igen? Én nem is tudtam.*

— De hát velünk evett anyukám is — mondta a feleségem, most már megkövülve, mert nem tudta, bár már sejtette, hová kell tenni az anyja szavait, igen.

Csak egy másodperc tört részéig tartott mindez, a következő pillanatban szétfoszlott az előbbi perc döbbenete, a feleségem miután letörülte az asztalt, és nem történt semmi, kávéét készített oda, s talán már *reménykedve* meg is feledkezett az anyja szavairól, amikor az anyja másodszor is azt kérdezte:

